

Arrest

nr. 119 438 van 25 februari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gelet op de beschikking van 18 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2014 in plaats van 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit en een sjiitische Arabier uit de Wassit-provincie bent. U betrok samen met uw echtgenote (K.G.M.) en uw vier kinderen (A.S.), (U.A.), (Y.) en (M.) een woning in Hay Rasul, Kut.

Op 3 augustus 1991 trad u met de militaire graad van naib dabath (korporaal) in dienst bij het algemeen directoraat van de nationaliteitsbewijzen (jinsiya). In 1995 werd u overgeplaatst naar de shurta mahaliya (lokale politie). U maakte deel uit van het ondervragingscentrum van de zuidelijke

provincies Missan en Wassit en ondervroeg er verdachten van gemeenrechtelijke misdrijven zoals ordeverstoring, diefstallen, familiale problemen etc. In de loop der jaren promoveerde u tot mufawadh (onderofficier).

Na de Amerikaanse invasie in 2003 bleef u enige tijd werkloos. Nadat de politiediensten waren hervormd gingen de Amerikanen via lokale sjeiks en mukhtars op zoek naar nieuwe manschappen. Enige tijd later vroeg men u om opnieuw in dienst te treden. U kreeg de toestemming om een officiersopleiding te volgen en nog hetzelfde jaar promoveerde u tot mulazzim (luitenant). Tot 2007 werkte u bij de mudiriyat shurta al-balad (directoraat van de politie van het stadscentrum). U trad op tegen bouwovertreddingen en verleende assistentie bij arrestaties door de shurta mahaliya. Nadien maakte u de overstap naar de mudiriyaat al-malamaat al-amma (directoraat van informatie en veiligheid) van Wassit, in de volksmond het maktab mukafahat al-irhab (terrorismebestrijdingsbureau) genoemd, dat onder het ministerie van binnenlandse zaken ressorteerde. In 2008 versmolt uw dienst met de istikhbaraat (inlichtingendienst) van het ministerie van binnenlandse zaken. U werd overgeplaatst naar het subdistrict al-Wahda, een regio tussen Bagdad en Kut die als extreem gevaarlijk te boek stond. U fungeerde als mulazzim tahkiik (vrij vertaald: onderzoeksofficier) en had in die hoedanigheid controle over alle fases van een onderzoek naar terroristische praktijken: verdachten werden aan u overgeleverd of werden in uw bijzijn gearresteerd, u nam de ondervragingen voor uw rekening en u stelde de rapporten op die aan de onderzoeksrechter en de anti-terreurrechtbank werden overgedragen. In augustus 2011 promoveerde u tot mulazzim owwal (eerste luitenant).

In 2008 ontving u een kogelbrief van het 'Al Kasas comité'. In de begeleidende brief eiste men dat u met uw werk bij de antiterrorisme eenheid zou stoppen. Op 27 augustus 2008 diende u klacht in tegen de afzenders van de brief. Op 14 november 2009 werd uw zoon (A.S.) ontvoerd. Een dag later diende u klacht in bij het politiekantoor van Kut. Op 16 november 2009 belden de onbekende ontvoerders u op. Ze eisten dat u de klacht liet vallen en losgeld betaalde. U gehoorzaamde en rond 21 november 2009 werd uw zoon vrijgelaten. Op 24 maart 2010 werd uw huis beschoten en werden er sporen van een geïmproviseerd explosief teruggevonden. U weet niet wie achter het incident zat.

Op 10 januari 2012 overhandigde de Amn al Watani (nationale veiligheid) u twee terreurverdachten, een zekere (A.M.J.) en een zekere (H.A.Z.). Ze waren op heterdaad betrapt toen ze munitie, onderdelen van wapens, kogelvrije vesten etc. smokkelden. U ondervroeg hen en ontdekte dat er linken waren met de Iraakse vicepresident Adil Abdelmahdi. (M.J.) was bovendien de broer van de Iraakse parlementariër Qasem Al Arraji. Volgens de verklaringen van de verdachten waren ze het jaar voordien een eerste keer opgepakt voor gelijkaardige feiten, maar werden ze toen vrijgelaten na bemiddeling van uw collega (A.A.). Nog dezelfde dag bracht u uw overste naqib (kapitein) (K.) en de bevoegde rechter op de hoogte van de feiten. Naqib (K.) besloot om hen eigenhandig te ondervragen. Ook (A.A.) en (S.I.), twee collega's die net als u onderzoeksofficier waren en van wie u wist dat ze tot Hezbollah en de Badr-organisatie behoorden, moeiden zich met de zaak. Ze eisten dat u de verdachten zou vrijlaten en de zaak zou seponeren. In ruil beloofden ze u een aanzienlijke beloning. U weigerde pertinent om met hen samen te werken, wat er toe leidde dat (A.A.) en (S.I.) u met de dood bedreigden. Ze verwezen onder meer naar hun medeplichtigheid bij de moorden op andere officiers van de dienst. U bleef echter weigeren om met hen samen te werken.

Op 11 januari 2012 kwam naqib (H.S.M.a.A.) naar uw huis. Hij vertelde dat er binnen de dienst over het incident werd gesproken. U vertelde hem uw versie van de feiten en (H.) raadde u aan om onder te duiken. Nog dezelfde dag dook u onder in het huis van uw moeder, eveneens in Kut. U bleef een nacht bij uw moeder en dook de volgende dag, 12 januari 2012, onder bij familieleden van uw echtgenote in Kerbala. De volgende ochtend, 13 januari 2012, werd u gebeld door uw echtgenote. Ze zei dat personen in overheidsvoertuigen naar u op zoek waren: in de ochtend van 12 januari 2012 waren ze tweemaal langs geweest en in de nacht van 12 op 13 januari vielen ze uw huis binnen. De inval ging met het nodige geweld gepaard. Toen bleek dat u niet thuis was, hadden de personen uw woning verlaten. Uw echtgenote had hulp gezocht bij een politiepatrouille in de buurt, maar die kwamen – u vermoedt doelbewust – niet tussen. De volgende dag, vrijdag 14 januari 2012, dienden uw gezinsleden een klacht in bij het bureau van de lokale politie in al-Khouloud. Een dag later, 15 januari 2012, kwam de politie het huis filmen en verklaringen opnemen. Vervolgens werd de zaak op 16 januari 2012 doorverwezen naar de bevoegde rechtbank. Diezelfde dag dook uw gezin onder in uw schuilplaats in Kerbala.

U was van mening dat u niet langer veilig was en regelde uw vertrek naar Europa. Op 20 januari 2012 reisde u van Kerbala naar Bagdad. Nog dezelfde dag vloog u naar Istanbul. Op 30 januari 2012 vertrok u met de wagen richting Europa. U kwam op 5 februari 2012 in België aan en de volgende dag, op 6 februari 2012, vroeg u asiel aan.

Op 24 maart 2012 stuurde u uw zoon (A.S.) naar uw huis met de opdracht bijkomende documenten ter staving van uw asielaanvraag op te halen. Drie dagen later, op 27 maart 2012, ging hij een tweede keer documenten afhalen. Hij vond een dreigbrief waarin de Mujehadeen al-Moukawemeh al-islamia fi Wassit (Strijders van de Islamitische Weerstand in Wassit), meldde dat ze uw huis in de gaten hielden en dat

u niet kon ontsnappen. Op 9 mei 2012 werd er een arrestatiebevel tegen u uitgevaardigd en werd u van desertie wordt beschuldigd. Op 13 juni 2012 werd uw wagen, die bij uw broer (H.) geparkeerd stond, in brand gestoken. Uw broer (H.) deed op 14 juni 2012 aangifte bij het politiekantoor van al-Khouloud. Op 26 september 2012 controleerden uw moeder en uw broer (H.) uw huis. Uw broer werd neergeschoten terwijl uw moeder nog in het huis was. U vermoedt dat de leden van Hezbollah achter de moord zaten. Nadien ontving u twee à drie oproepingsbrieven om voor de rechtbank te verschijnen en verklaringen af te leggen over zijn overlijden. In oktober of november 2012 kwam de politie voor het laatst naar uw moeder. Ze waren naar u op zoek omwille van uw desertie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: identiteitskaart d.d.03/04/2007, nationaliteitsbewijs d.d.21/07/1991, kopie woonkaart, kopie voedselrantsoenkaart d.d.15/06/2010, kopie identiteitskaart echtgenote d.d.05/09/2011, kopie huwelijksakte d.d.02/03/1988, kopie diploma d.d.07/08/2008, familiefoto's, kopie identiteitskaart zoon (A.S.) d.d.05/09/2011, kopie identiteitskaart dochter (Y.) d.d.05/09/2011, kopie identiteitskaart zoon (M.) d.d.05/09/2011, politiebade Saddam-regime d.d. (onleesbaar), badge 'City of al Kut Police' d.d.25/09/2003, badge ministerie van Binnenlandse zaken d.d.09/08/2005, badge Directoraat van Informatie en Veiligheid d.d.10/05/2008, 2 certificaten JIPTC, certificaat Iraqi Police Services Regional Police Academy Wassit d.d.08/09/2006, foto's i.v.m. werk, bestuurlijk bevel / opdracht 143 i.v.m. promotie d.d.03/11/2011, bestuurlijk bevel i.v.m. overplaatsing d.d.09/10/2008, bestuurlijk bevel / opdracht i.v.m. overplaatsing d.d. 10/08/2011, diverse documenten i.v.m. opdrachten en opleidingen, dreigbrief al-Kasas Comité, document i.v.m. openen proces-verbaal bij 'afdeling terrorisme' d.d.27/08/2008, verklaring bij rechtbank van Kut d.d.27/08/2008, aangifte verdwijning van (A.S.) bij rechtbank van Kut d.d.15/11/2009 – 28/03/2010, gerechtelijk dossier i.v.m. schietincident d.d.24/03/2010, foto's i.v.m. schietincident, proces-verbaal i.v.m. inval in huis (echtgenote) d.d.13/01/2012, proces-verbaal i.v.m. inval in huis ((A.S.)) d.d.13/01/2012, proces-verbaal i.v.m. inval in huis ((U.A.)) d.d.13/01/2012, proces-verbaal i.v.m. inval in huis ((Y.)) d.d. 13/01/2012, verklaring (Y.) i.v.m. inval in huis d.d.15/01/2012, verklaring (A.S.) i.v.m. inval in huis d.d.15/01/2012, verklaring echtgenote i.v.m. inval in huis d.d.15/01/2013, verklaring (U.A.) i.v.m. inval in huis d.d.15/01/2012, foto's in verband met inval in huis d.d.13/01/2012, dreigbrief 'Strijders van de Islamitische Weerstand in Wassit', arrestatiebevel wegens desertie d.d.09/05/2012, eigendomsakte wagen d.d.01/10/2007, verklaring (H.) bij rechtbank al-Kut i.v.m. uitbranden wagen d.d.(onleesbaar)/06/2012, verklaring kapitein (G.A.J.) i.v.m. uitbranden wagen d.d.(onleesbaar)/06/2013, overlijdensakte broer (H.) d.d. 26/09/2012, enveloppe DHL.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw verleden bij de mudiriyaat al-malumaat al-amma (directoraat van informatie en veiligheid) van Wassit geloofwaardig wordt geacht. U legt hierover gedetailleerde verklaringen af en staft deze loopbaan met de nodige stukken. Gezien de huidige veiligheidssituatie in Irak waarbij leden van de Iraqi Security Forces met uw takenpakket en verantwoordelijkheden als een risicoprofiel aanzien kunnen worden en u bovendien uw concrete vrees voor vervolging aannemelijk maakt, kan in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie allerm minst worden uitgesloten.

Niettegenstaande het bestaan van een mogelijks terechte vrees voor vervolging dient in het kader van het onderzoek ten gronde van uw asiëldossier te worden nagegaan of u niet valt onder de in artikel 1, F (a) van de Vluchtelingenconventie en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 vermelde uitsluitingsgrond. Volgens artikel 1, paragraaf F, lid a van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zijn de bepalingen van het verdrag immers niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in artikel 7 van het Statuut van Rome. Dit artikel bepaalt dat onder misdad tegen de menselijkheid een van de volgende handelingen verstaan wordt, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval: "... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt".

De uitsluitingsclausule betreft niet enkel directe daders van dergelijke misdrijven maar ook medeplichtigen, voor zover deze hebben gehandeld met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hen van hun individuele verantwoordelijkheid vrijstelt. Medeplichtigheid (cfr. art 25§3 Statuut van Rome van 17 juli 1998) houdt in dat een art. 1F-misdrijf werd gepleegd – eventueel door iemand anders –, dat de persoon in kwestie hierbij een materiële bijdrage heeft geleverd, met een onmiddellijk effect op het misdrijf en dat hij de bedoeling had dat het misdrijf werd gepleegd.

Welnu, uit diverse rapporten blijkt dat de huidige Iraakse overheid schuldig maakt aan grove mensenrechtenschendingen, niet in het minst ten aanzien van personen die in detentie worden geplaatst of die van terrorisme worden beschuldigd. Bovendien blijven sectaire spanningen alomtegenwoordig binnen de Iraakse context én maken ook overheidsfunctionarissen zich hieraan schuldig. De UNHCR Eligibility Guidelines van 31 mei 2012 stellen dan ook dat leden van de Iraqi Security Forces betrokken kunnen zijn bij diverse activiteiten die tot toepassing van het 1F-artikel kunnen leiden (zie Landeninformatie, UNHCR Eligibility Guidelines, d.d.31/05/2012, p.58). Uit diverse rapporten van Amnesty International, UNAMI en UNHCR blijkt bovendien dat de situatie in diverse Iraakse detentiecomplexen bijzonder problematisch blijft en dat mishandeling en foltering van gevangenen courante praktijken zijn. Binnen de detentiecentra zou er volgens diezelfde rapporten een 'cultuur van straffeloosheid' heersen. Nog volgens Amnesty International vinden foltering en mishandeling meestal plaats na de arrestatie, wanneer arrestanten zonder contact met de buitenwereld worden vastgehouden in politiestations en detentiecentra van het ministerie van binnenlandse zaken of het ministerie van defensie (zie Landeninformatie, 'New Order, Same Abuses – Unlawful Detentions and Torture in Iraq', p.32).

Dat er inderdaad sprake is van ernstige ongeregeldeheden in de Iraakse detentiecentra ontkent u niet. Evenmin ontkent u dat de wantoestanden ook voorkomen in het detentiecentrum waar u werkte, meer bepaald in de 'tasfiraat' van uw dienst, het gevangeniscomplex waar gedetineerden werden vastgehouden in afwachting van hun proces (zie CGVS, 13/06/2013, p.4). Om te beginnen blijken de algemene omstandigheden in de gevangenis precair te zijn. Zo beweert u dat er ernstige hygiënische manco's zijn en dat bijvoorbeeld (huid)ziektes een probleem vormen (zie CGVS, 13/06/2013, p.8). Verder zijn er ernstige hiaten in de werking van het juridisch systeem en de procesgang. Zo heeft u het over gevangenen die reeds jaren, zonder enige vorm van proces, in de 'tasfiraat' worden vastgehouden. Sommige van hen werden reeds na de val van Saddam gearresteerd maar zouden tot op heden op een proces wachten (zie CGVS, 13/06/2013, p.8). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat er binnen uw dienst diverse foltertechnieken werden gebruikt. U heeft het ondermeer over flagellatie van de voetzolen (zie CGVS, 07/05/2012, p.15), gevangenen die urenlang een gedwongen positie dienden aan te nemen (zie CGVS, 07/05/2012, p.15), het toedienen van elektriciteitsschokken (zie CGVS, 07/05/2012, p.15) en waterboarding (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). Er was volgens u weliswaar enigszins controle op het welzijn van de gevangene – getuige daarvan de dokters en de mensenrechtenorganisaties die de gevangenis bezochten of de verhoren bijwoonden (zie verder) –, maar deze konden volgens u niet verhinderen dat de folteringen alsnog doorgingen. Als gevolg van de controlemechanismen werden gevangenen namelijk niet meer tijdens, maar tussen de verhoorsessies door gefolterd (zie CGVS, 07/05/2012, p.14).

Bovendien durfden de gevangenen de folteringen niet te melden uit angst voor repercussies (zie CGVS, 07/05/2012, p.15). Naar analogie van de hierboven vermelde rapporten verklaart u nog dat de advocaten niet aanwezig mochten zijn tijdens de verhoren, volgens u omdat veel van hen sympathie hadden voor de milities en hun cliënten opdroegen om valse verklaringen af te leggen (zie CGVS, 07/05/2012, p.13). Verder bent u er van op de hoogte dat de gevangenen die vanuit de 'tasfiraat' naar andere gevangeniscomplexen werden getransfereerd, ook daar het slachtoffer van foltering en mishandeling dreigden te worden (zie CGVS, 07/05/2012, p.16). Van andere gevangenen wist u dan weer dat ze geëxecuteerd zouden worden (zie CGVS, 13/06/2013, p.7). Daarnaast heeft u het over vechtpartijen binnen de gevangeniscomplexen, waarbij soennieten en sjiieten tegenover elkaar kwamen te staan (zie CGVS, 13/06/2013, p.11). Om dergelijke spanningen te bezweren werd er volgens u gedreigd met een overplaatsing naar de Amerikaanse gevangenissen, meer bepaald naar die van Bucca (zie CGVS, 13/06/2013, p.11), een gevangeniscomplex dat bekend staat voor het harde regime en de mishandelingen. U zegt hierover dat jullie van teruggekeerde gevangenen hoorden dat ze er werden verkracht of naakt in de zon of kou moesten liggen (zie CGVS, 13/06/2013, p.15-16). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat niet enkel de gevangenen werden gefolterd. Er was ook sprake van seksueel geweld en gedwongen prostitutie ten aanzien van de echtgenotes van gedetineerden. U verwijst in deze naar de onderzoeksofficers (collega's met hetzelfde takenpakket als u) die de echtgenotes van gedetineerden dwongen om zichzelf te prostitueren, onder het valse voorwendsel dat de officiers hun gedetineerde echtgenoten zouden helpen (zie CGVS, 13/06/2013, p.10). Bovendien blijken de hierboven beschreven wantoestanden een nadrukkelijk sectair karakter te hebben. Hoewel u aangeeft dat folteringen werden gebruikt om verdachten te laten bekennen – cfr. de casus (I.M.S.) (zie

CGVS, 13/06/2013, p.9) –, blijkt het geweld tegen gedetineerden evengoed ingegeven door sektarische motieven. Gevraagd naar het doel van de folteringen in de 'tasfiraat' antwoordt u expliciet dat er enkel sektarische overwegingen speelden: bepaalde leden van uw dienst behoorden tot de sjiiitische organisaties en toonden daarom geen genade voor de gevangenen die tot soennitische organisaties behoorden (zie CGVS, 07/05/2012, p.15). Wanneer de vraag u nogmaals wordt gesteld en men polst of folteringen ook werden gebruikt om verklaringen los te weken, herhaalt u in duidelijke bewoordingen dat er louter haatmotieven speelden (zie CGVS, 07/05/2012, p.15). Daarnaast werd u naar eigen zeggen meermaals gevraagd om soennieten te folteren (en sjiieten vrij te laten) (zie CGVS, 13/06/2013, p.23). U geeft verder aan dat de sektarische spanningen ook binnen de gevangenis muren te voelen zijn, en dat 'de maffia en bendes van het Mehdi-leger' binnen de gevangenis opereren (zie CGVS, 13/06/2013). U vertelt hoe soennitische gevangenen in 'sjiiitische gevangenis' gefolterd werden en hoe hetzelfde gebeurde met de sjiiitische gevangenen in soennitische gevangenis (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). Uit het voorgaande kan bijgevolg worden geconcludeerd dat de mishandeling en foltering van (soennitische) gevangenen kunnen worden beschouwd als onderdeel van een stelselmatige en wijdverbreide aanval tegen een deel van de Iraakse burgerbevolking. Deze vaststelling ligt in lijn met de inhoud van diverse internationale rapporten (o.a. zie Landeninformatie, UNHCR Eligibility Guidelines, p.12-13 – zie Landeninformatie, "Carnage and despair...", p.12).

Wat uw persoonlijke betrokkenheid betreft, merkt het Commissariaat-generaal ten eerste op dat u van begin af aan op de hoogte was van wat er in de 'tasfiraat' van de terrorismebestrijdingsdienst gebeurde. De door u beschreven folteringen waren namelijk al aan de gang toen u in 2007 in dienst trad (zie CGVS, 07/05/2012, p.15 – zie CGVS, 13/06/2013, p.10). U verklaart bovendien hoe gedetineerden reeds vóór 2006 werden gefolterd tijdens de ondervragingen (zie CGVS, 07/05/2012, p.14) en hoe dit nadien gewoon verder ging, met dien verstande dat gevangenen niet meer tijdens de ondervragingen maar tussen de ondervragingssessies door werden gefolterd (zie CGVS, 07/05/2012, p.14). U verklaart dat u rechtstreekse getuige was van de folteringen en dat u de gevangenen hoorde roepen en wenen (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). U en uw collega's praatten bovendien onder elkaar over de dagelijkse folteringen (zie CGVS, 07/05/2012, p.15). Verder kan u spontaan en zonder veel moeite personen opsommen die binnen uw dienst werden gefolterd (zie CGVS, 13/06/2013, p.10). Niettegenstaande u zelf nooit gefolterd zou hebben (zie verder), heeft men u bovendien meermaals gevraagd om gevangenen te folteren (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). Hieruit blijkt onomstotelijk dat u reeds jaren zeer goed op de hoogte was van de folteringen die in de 'tasfiraat' plaatsvonden.

Niet enkel had u weet van de wantoestanden binnen de 'tasfiraat', gezien uw functie, positie en takenpakket kan ook worden verondersteld dat u (minstens) een actieve bijdrage heeft geleverd aan het in standhouden van deze praktijken. U heeft namelijk gedurende een vijftal jaar een leidinggevende functie bekleed binnen uw dienst (zie CGVS, 13/06/2013, p.3, 4). Als mulazzim tahkiik had u de volledige controle over een onderzoek naar terrorisme, vanaf de arrestatie van verdachten tot hun transfer naar de bevoegde rechtbank (zie CGVS, 07/05/2012, p.8-12 – zie CGVS, 13/06/2013, p.4). U speelde met andere woorden een cruciale rol binnen de fase van het onderzoek waarin zich volgens de internationale rapporten het merendeel van de mishandeling en foltering van gevangenen voordoet (zie Landeninformatie, 'New Order, Same Abuses – Unlawful Detention and Torture in Iraq', p.32). Gedurende uw carrière zou u bovendien een aanzienlijk aantal terrorismezaken behandeld hebben, volgens u zou het zelfs over honderden personen gaan (zie CGVS, 13/06/2013, p.6). Aangezien deze gevangenen zich in afwachting van het afronden van het onderzoek in de 'tasfiraat' bevonden, kan men logischerwijs verwachten dat uw verdachten een uitgesproken risico liepen om het slachtoffer te worden van de hierboven beschreven folteringen en mishandeling.

Bovendien verklaart u dat de folteringen onder meer werden uitgevoerd door de onderzoeksofficieren (dabath al tahkiik) (zie CGVS, 13/06/2013, p.9), dus door personen met hetzelfde takenpakket als u, én dat uw eenheid uit nauwelijks een drietal andere onderzoeksofficieren bestond (zie CGVS, 13/06/2013, p.4). Het Commissariaat-generaal maakt hierbij evenwel de kanttekening dat u zich tegensprekt over wie deze functie waarnam. Zo beweert u op een gegeven moment dat naqib (H.S.M.a.A.) op de administratie werkt (zie CGVS, 07/05/2012, p.17) om later te beweren dat hij net als u ondervragingen deed (zie CGVS, 13/06/2013, p.4), én vermeldt u tijdens het derde gehoor – in tegenstelling tot het tweede gehoor – mulazzim (A.H.A.) en niet mulazzim owwal (S.I.) als onderzoeksofficier (zie CGVS, 07/05/2012, p.14). Afgaand op uw verklaringen blijkt echter duidelijk dat zowel mulazzim owwal (S.I.) (zie CGVS, 07/05/2012, p.14), als uw rechtstreekse bevelhebber naqib (K.) zich aan foltering schuldig maakten (zie CGVS, 07/05/2013, p.14, 26 – zie CGVS, 13/06/2013, p.9). Zowel onder uw gelijken als bij uw overste bleek foltering dus een gangbare praktijk te zijn. Verder vermeldt u (hogere) officieren uit andere diensten die zich binnen de 'tasfiraat' net als uw collega's aan foltering vergrepen, o.a. naqib (M.K.), mulazzim owwal (H.R.) (zie CGVS, 13/06/2013, p.9), mulazzim owwal (A.A.) (zie CGVS, 07/05/2013, 14). Hieruit blijkt nogmaals en ontegensprekelijk dat een groot deel van uw collega's en oversten zelf folterden, of er op zijn minst de opdracht toe gaven. Daarnaast

zouden ook de andere ondervraagafdelingen zich aan foltering schuldig gemaakt hebben (zie CGVS, 13/06/2013, p.9) én zou de centrale overheid zelfs een actief rekruteringsbeleid voeren onder personen die bereid zijn te folteren (zie CGVS, 07/05/2013, p.19). Binnen de hierboven geschetste context zou u zich evenwel steeds van enige medewerking onthouden hebben, zo beweert u, en zich zelfs van foltering gedistantieerd hebben, wat gezien de voorhanden informatie én gezien uw verklaringen over uw dienst zeer weinig geloofwaardig is.

Los daarvan zou men u meerdere malen opgedragen hebben om verdachten te folteren (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). U haalt het voorbeeld aan van de eerder vernoemde soennitische professor (I.M.S.), een persoon die reeds eerder bij gebrek aan bewijzen werd vrijgelaten, maar bij een tweede arrestatie hard werd gefolterd (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). U beschrijft hoe uw overste naqib (K.) u het bevel gaf om deze man te folteren en hoe u het bevel weigerde. Nadien werd u gevraagd om plaats te maken en was u er getuige van hoe de man werd geboeid, elektriciteitsschokken toegediend kreeg en het slachtoffer van waterboarding werd (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). U geeft te kennen dat dit geen alleenstaand geval was en dat u meerdere malen het bevel om te folteren heeft geweigerd (zie CGVS, 13/06/2013, p.9). U bevestigt bovendien dat uw weigering om te folteren in wezen niets veranderde aan de situatie van de gevangenen: andere collega's namen in dat geval de rol van folteraar over (zie CGVS, 13/06/2013). Hieruit blijkt nogmaals dat u – ondanks de door u voorgehouden 'gewetensbezwaren' – jarenlang minstens een impliciete of stilzwijgende bijdrage heeft geleverd aan het in standhouden van het systematisch gebruik van folteringen.

Uw gewetensbezwaren ten aanzien van het folteren van verdachten, kunnen bovendien gerelativeerd worden. Zo geeft u te kennen dat u niet altijd problemen had met het gebruik van foltering. U staft dit met enkele voorbeelden, zoals het folteren van verkrachters en moordenaars van pelgrimsvrouwen (zie CGVS, 13/06/2013, p.10), én het folteren van een Tunesische scherpschutter (zie CGVS, 13/06/2013, p.10). Wat die laatste betreft, vertelt u hoe u er getuige van was hoe de man door de leden van uw dienst werd geslagen en gefolterd. U zegt dat u het zag en dat u niet tussenkwam: 'ik had er geen bezwaar tegen,' (zie CGVS, 13/06/2013, p.10). Hieruit blijkt nogmaals dat zelfs al zou u nooit zelf gefolterd hebben, u evenmin stappen ondernam om de foltering van gevangenen te verhinderen.

Het is ook opmerkelijk dat uw 'gewetensbezwaren' ten aanzien van de folteringen u nooit in de problemen hebben gebracht. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u met het weigeren van foltering meermaals lijnrecht inging tegen het bevel van uw oversten, bv. Naqib (K.). Ondanks deze herhaalde en flagrante insubordinatie zou men nooit concrete stappen tegen u ondernomen hebben, evenmin waren er enige consequenties aan uw ongehoorzaamheid verbonden (zie CGVS, 13/06/2013, p.10). Integendeel, in 2011 promoveerde u nog tot 'mulazzim owwal' (zie CGVS, 13/06/2013, p.18). Alhoewel deze promotie volgens u automatisch gebeurde, wijst het er in zekere mate op dat uw oversten u niet hinderden bij de uitbouw van uw verdere carrière. Men kan zich bijgevolg de vraag stellen in hoeverre u zich werkelijk heeft verzet tegen de (quasi geïnstitutionaliseerde) folteringen binnen uw dienst.

Voorts spreekt uit uw jarenlange carrière bij het terrorismebestrijdingsbureau een duidelijk engagement tegenover de dienst. In 2007 werd u gevraagd om lid te worden van de terrorismebestrijding, op een moment dat men met een ernstige gebrek aan personeel werd geconfronteerd. Volgens u was de onderbemanning het gevolg van de talrijke aanslagen op het personeel van de dienst (zie CGVS, 19/03/2012, p.18-19). Bijgevolg was het een afdeling waar 'niemand wilde werken' (zie CGVS, 13/06/2013, p.5). Het feit dat u zich wél bereid toonde de risico's te nemen die onlosmakelijk aan de job verbonden waren én u in 2008 zelfs de overplaatsing naar het subdistrict Al-Wahda maakte, een regio waarover u zegt dat niemand er durfde binnen te gaan (zie CGVS, 13/06/2013, p.5), getuigen van een verregaand engagement tegenover de dienst. Gevraagd naar de redenen waarom u ondanks uw afkeuring voor de wantoestanden binnen de gevangenis in dienst bleef, verwijst u enerzijds naar de bescherming van de Amerikanen, die er voor zorgde dat u veilig bleef voor vervolging. Een dergelijke vorm van zelfbehoud is echter geen verschuiving voor uw jarenlange (impliciete) bijdrage aan de wantoestanden ten aanzien van verdachten en gevangenen in de 'tasfiraat'. Anderzijds meldt u dat u uw 'land moest dienen' (zie CGVS, 13/06/2013, p.10), wat opnieuw wijst op een verregaande loyaliteit ten opzichte van uw dienst.

Verder laat u uitschijnen dat de arrestaties die u uitvoerde en de ondervragingen die u leidde steeds geruggensteund werden door een grote hoeveelheid overtuigend en objectief bewijsmateriaal. Volgens u had u dusdanig veel bewijs in handen dat uw verdachten niet anders konden dan bekennen, in de meeste gevallen zelfs na nauwelijks enkele ondervragingen (zie CGVS, 07/05/2012, p.8, 9, 10, 11 – zie CGVS, 13/06/2013, p.7, 12). Het Commissariaat-generaal plaatst hier echter enkele kanttekeningen bij. In de eerste plaats werden verdachten die niet wilden bekennen overgeplaatst naar de beruchte Bucca-gevangenis (zie CGVS, 13/06/2013, p.7), de Amerikaanse gevangenis waarvan u wist dat gevangenen er gefolterd werden (zie hoger). Ten tweede liggen uw verklaringen niet in lijn met

de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat het Iraaks staatsbestel ernstig manco's vertoont ten aanzien van het respect voor 'due process' en de 'fair trial standards'. Ten derde liggen uw verklaringen evenmin in lijn met uw beschrijving van de situatie van verdachten en gevangenen binnen uw dienst en de manier waarop uw collega's en oversten met gevangenen omgingen. Zoals eerder aangegeven werden gevangenen jarenlang vastgehouden zonder enige vorm van proces, werd de soennitische professor voordien al eens opgepakt ondanks een gebrek aan bewijsmateriaal etc. De vraag rijst dan ook in hoeverre uw beschrijving van uw werkwijze geloofwaardig is en overeenkomt met de werkelijke gang van zaken.

Het Commissariaat-generaal voegt hier aan toe dat de controlemechanismen die er volgens u voor zorgden dat u als onderzoeksofficier niet kon folteren, weinig waterdicht of geloofwaardig blijken. U beweert weliswaar dat op iedere ondervraging controleurs aanwezig waren die er op toezagen dat de mensenrechten werden gerespecteerd (zie CGVS, 07/05/2012, p.11, 13 – zie CGVS, 13/06/2013, p.10), met name iemand van de dienst interne zaken van het ministerie van binnenlandse zaken (hetzelfde ministerie waaronder uw dienst ressorteerde) én iemand van een mensenrechtenorganisatie (zie CGVS, 07/05/2013, p.13, 14). De reden die u geeft om hun aanwezigheid te verklaren is eerder opmerkelijk: volgens u moest dit voorkomen dat verdachten tegenover de rechtbank zouden verklaren dat ze gefolterd werden (zie CGVS, 07/05/2013, p.13). Gezien het feit dat de verdachten tussen de ondervragingen door werden gefolterd en er geen mogelijkheden bestonden om deze zaken aan te kaarten (zie hoger), kan men zich vragen stellen bij het nut en de efficiëntie van hun aanwezigheid. Bovendien heeft u er het raden naar tot welke mensenrechtenorganisatie de controleurs behoorden (zie CGVS, 07/05/2013, p.14). Indien u over de jaren heen werkelijk honderden ondervragingen heeft geleid in het bijzijn van leden van mensenrechtenorganisaties, mag men redelijkerwijs verwachten dat u precies zou weten over welke organisatie(s) het ging. Aangezien uw verklaringen bijgevolg weinig geloofwaardig overkomen, kan men zich afvragen waarom u spontaan de aanwezigheid van mensenrechtenorganisaties op uw ondervragingen aanhaalt.

Op basis van uw verklaringen en rekening houdend met de beschikbare informatie over de Iraakse veiligheidsdiensten, moet dan ook worden geconcludeerd dat er voldoende ernstige aanwijzingen zijn om te veronderstellen dat u bewust hebt deelgenomen aan, of medeverantwoordelijk bent voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof van 17 juli 1998. Gezien uw bevoegdheden, verantwoordelijkheden en rang binnen de mudiriyaat al-malumaat al-amma (directoraat van informatie en veiligheid) van Wassit, een dienst waar foltering (met een uitgesproken sectair karakter) op grote schaal voorkwamen, kan niet anders dan besloten worden dat u zich door uw concrete activiteiten medeschuldig heeft gemaakt aan ernstige schendingen van de mensenrechten van Iraakse burgers. Dat u blijft volhouden dat u nooit zelf gefolterd heeft – wat er ook van zij – ontslaat u niet van uw verantwoordelijkheid en is geen verschoning voor de (impliciete en) substantiële bijdrage die u leverde aan de mishandeling en foltering van een aanzienlijk aantal burgers.

Omwille van het geheel aan bovenvermelde opmerkingen dient bijgevolg te worden besloten dat u niet in aanmerking komt voor het statuut van Vluchteling zoals bepaald in de Conventie van Genève en u met toepassing van artikel 55/4 (a) van de Vreemdelingenwet tevens dient te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Niettegenstaande u dient te worden uitgesloten van bescherming onder de Vluchtelingenconventie overeenkomstig artikel 1, F (a), meent de Commissaris-generaal evenwel dat het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u gedwongen zou worden teruggeleid naar uw land van herkomst, waar volgens uw verklaring uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

De documenten die u voorlegt bevestigen uw verklaringen, identiteit, afkomst en professionele activiteiten maar kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1, A, (2) en artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 48/3 en 55/2 van de voormelde wet van 15 december 1980

(vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker ontkent zijn tewerkstelling bij de Iraakse overheidsdiensten niet doch weerlegt met klem de mening van verweerder dat hij medeverantwoordelijk zou zijn voor misdrijven tegen de menselijkheid. Verzoeker wist inderdaad dat er werd gefolterd maar was in dit gebeuren maar een *“kleine vis”* en kon niet verhinderen dat dit door andere personen gebeurde. Hij haalde dit aan tijdens het gehoor. Als *“kleine agent”* kon verzoeker de folteringen niet stoppen. Hij kon niet zomaar stoppen met zijn werk. Hij was lang in dienst en had geen andere keuze dan te blijven. Anders zou hij niet meer beschermd worden en beschouwd worden als deserteur. Hij moest zijn land dienen of zou voor een militaire rechtbank worden gebracht. Ontslag wordt niet aanvaard en er werd ten aanzien van verzoeker een arrestatiebevel afgeleverd wegens het verlaten van zijn werk. Hij werd veroordeeld tot vijf jaar cel wegens desertie en verklaarde dit ook zo tijdens het gehoor. Vrijwillig het werk verlaten was geen optie voor verzoeker. Bijgevolg betekent het gegeven dat hij jarenlang voor dezelfde dienst werkte geen engagement of loyaliteit zoals verweerder voorhoudt. Verzoeker stond niet achter de folterpraktijken en trachtte zoveel mogelijk onmenselijke en vernederende behandelingen te vermijden. Hij bleef consequent weigeren om te folteren, ondanks dat hem dit meermaals werd gevraagd. Verzoeker probeerde via andere methodes, zoals het verzamelen van bewijzen, om verdachten tot een bekentenis te brengen. Indien hij zijn werk niet meer zou doen, zou hij vervangen worden door iemand anders die wel zou folteren. Om nog meer wanpraktijken te vermijden was hij er dus van overtuigd dat hij moest blijven werken. Verzoeker benadrukt dat hij ondervragingen deed op zijn manier en zonder folteren. Hij haalde dit verscheidene malen aan. Hij maakte zich nooit schuldig aan handelingen in de zin van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag. *“Verweerder geeft (...) geen concrete bewijzen dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid”*. Onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlage 3 bij het verzoekschrift) stelt verzoeker dat slechts wanneer specifieke feiten in het dossier de individuele verantwoordelijkheid aantonen, tot uitsluiting kan worden besloten. Verzoeker verwijst tevens naar de nota *“The application of the Exclusion CLAuses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees”* van UNHCR. Hij herhaalt dat hij *“slechts een beperkte agent”* was, dat zijn *“functie minimaal”* was en dat hij zich nooit schuldig maakte aan foltering. Bovendien is verzoeker zelf nooit verdacht, vervolgd of in verdenking gesteld omwille van dergelijke misdaden. Gezien de uitsluitingsgronden restrictief geïnterpreteerd moeten worden, schendt verweerder artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg zijn ook de overige aangehaalde bepalingen geschonden.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/4 en 55/4 van de vreemdelingenwet, van *“de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (...)”*, van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij verwijst naar de hoger gedane uiteenzetting waaruit blijkt dat de uitsluitingsclausule op hem niet kan worden toegepast. Bijgevolg kan geen toepassing worden gemaakt van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet.

Indien toch toepassing gemaakt wordt van voormeld artikel, vraagt verzoeker, verwijzend naar de reeds hoger aangehaalde nota van UNHCR, naar de *“UNHCR's Eligibility GUIDelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-seekers”* van augustus 2007 en naar de Conventie tegen Foltering en andere Gruwelijke, Onmenselijke en Vernederende Behandeling en Bestrafing van 1984, om ermee rekening te houden dat hij moet worden beschermd tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst waar hij gevaar loopt op slechte behandeling. Hij verwijst naar de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, benadrukt dat aan zijn identiteit, nationaliteit en afkomst niet wordt getwijfeld en verwijst naar de huidige situatie in Irak, die beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voegt ter staving hiervan algemene informatie bij het verzoekschrift (bijlagen 4-25). Verweerder schendt aldus artikel 48/4 en 55/4 van de vreemdelingenwet, de reden waarom artikel 48/4 wordt geschonden wordt niet gemotiveerd en de consequenties van de beslissing schenden het proportionaliteitsbeginsel.

2.1.3. Verzoeker legt, om aan te tonen dat hij slechts een beperkt agent was, dat hij tegen foltering was en dat hij onmenselijke behandelingen wilde vermijden, op 26 december 2013, per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11), faxkopieën neer van: een geweigerde aanvraag tot overplaatsing door verzoeker in november 2007 op basis van zijn gezondheidstoestand en mentale toestand (bijlage 26), een aanhoudingsbevel van 26 juli 2008 op naam

van verzoeker op basis van dienstweigering waarin wordt gesteld dat hij vijf dagen moet worden vastgehouden (bijlage 27), een document van 26 juli 2008 inzake de verplaatsing van verzoeker als aangehoudene in dit kader (bijlage 28), een aanvraag door verzoeker op 27 juli 2008 om gevangenen te transporteren per minibus in plaats van per pick-up (bijlage 29), een aanvraag tot ontslag door verzoeker op 3 augustus 2008 (bijlage 30), een aanvraag tot overplaatsing door verzoeker in september 2008 op basis van zijn gezondheidstoestand en mentale toestand (bijlage 31), een aanvraag tot overplaatsing door verzoeker in februari 2011 op basis van zijn gezondheidstoestand en mentale toestand (bijlage 32), twee verklaringen van de Mokhtar aan de politie waaruit blijkt dat verzoeker zijn regio heeft verlaten, daterend van mei en juni 2013 (bijlagen 33 en 34), een aantal stukken waaruit blijkt dat een arrestatiebevel wegens desertie werd uitgereikt op naam van verzoeker in juni 2013, dat verzocht wordt om zijn opsporing en hem wordt verboden het land uit te reizen (bijlage 35-37) en een aantal documenten inzake huiszoekingen met het oogmerk verzoeker op te sporen in juni 2013, juli 2013, augustus 2013, september 2013 en oktober 2013 (bijlagen 38-42).

2.2.1. Het proportionaliteitsbeginsel, dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt de commissaris-generaal in het kader van zijn declaratieve opdracht en de Raad in het kader van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze declaratieve bevoegdheid.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Gelet op de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, meer bepaald de hierin vervatte landeninformatie (stuk 19), de veelheid aan documenten en foto's die verzoeker neerlegde (stuk 18) en verzoekers uitgebreide, gedetailleerde en coherente verklaringen doorheen de drie gehoren bij het CGVS en bij het afleggen van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (stukken 6, 10, 13 en 15), dienen verzoeker en verweerder te worden bijgetreden in de vaststelling dat verzoeker zijn profiel als onderzoeksofficier en zijn loopbaan binnen het directoraat van informatie en veiligheid van Wassit (dienst terrorismebestrijding) genoegzaam aantoonde, alsmede dat hij, gezien de veiligheidssituatie in Irak waarbij leden van de Iraqi Security Forces met verzoekers takenpakket en verantwoordelijkheden kunnen worden aanzien worden als risicoprofiel en gezien hij zijn concrete vrees voor vervolging aannemelijk maakt, aantoonde een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Te dezen is het echter aangewezen na te gaan of verzoeker, gezien zijn activiteiten als onderzoeksofficier bij het directoraat van informatie en veiligheid van Wassit (dienst

terrorismebestrijding), niet valt onder de toepassing van artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Voormeld artikel 55/2 bepaalt dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus als hij valt onder artikel 1, F van het Verdrag van Genève, dat aanvangt als volgt: *"The provisions of this Convention shall not apply with respect to whom there are serious reasons for considering [...]"* (eigen vertaling: *"De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen [...]"*).

Luidens voormelde artikelen wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij wetens en willens heeft aangezet of anderszins deelgenomen aan de misdrijven of daden die worden genoemd in artikel 1, F van het Verdrag van Genève.

Op basis van de verklaringen van verzoeker en rekening houdend met de informatie in het dossier, dient aldus te worden nagegaan of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker in de uitoefening van zijn functie als onderzoeksofficier bij het directoraat van informatie en veiligheid (dienst terrorismebestrijding) bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid.

Opdat er van deelneming aan zulk misdrijf sprake kan zijn, moet de vreemdeling individuele verantwoordelijkheid treffen, hetgeen inhoudt dat hij een substantiële bijdrage heeft geleverd aan het misdrijf, wetende dat zijn handelen het misdrijf vergemakkelijkt (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application of the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, nr.18). Medeplichtigheid aan de in artikel 1, F, (a) beschreven misdrijven valt onder het toepassingsgebied van deze uitsluitingsclausule; dit voor zover werd gehandeld met kennis van de praktijken en verzoeker hierbij een substantiële bijdrage heeft geleverd in de wetenschap dat zijn daad of verzuim het misdadig gedrag faciliteerde. Verzoeker diende niet fysiek het misdrijf te begaan. Het aanzetten tot, helpen bij en deelnemen aan een gezamenlijke misdadige onderneming kan volstaan (UNHCR, *ibid.*, nr.18).

Waar verzoeker betoogt: *"Verweester geeft (...) geen concrete bewijzen dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan misdrijven tegen de menselijkheid"* en waar hij erop wijst dat hij nooit in persoon werd verdacht, in verdenking gesteld of vervolgd omwille van dergelijke misdrijven, dient te worden opgemerkt dat dergelijk bewijs in onderhavige procedure niet is vereist. Artikel 1, F voorziet in *"ernstige redenen (...) om te veronderstellen"*. Inzake de bewijslast moet er duidelijk en geloofwaardig bewijs voorhanden zijn. Het is niet noodzakelijk dat er een veroordeling is omwille van een strafbaar misdrijf noch dient aan de strafrechtelijke maatstaf voor bewijsvoering worden voldaan (UNHCR, *ibid.*, nr.34).

Wat betreft de misdrijven tegen de menselijkheid kan als richtlijn worden verwezen naar de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om de draagwijdte van deze misdrijven te bepalen (UNHCR, *ibid.*, nr.10).

In casu kan worden verwezen naar artikel 7 van het Statuut van Rome van 17 juli 1998 inzake het Internationaal Strafhof, dat omschrijft wat onder misdrijven tegen de menselijkheid dient te worden verstaan. Dit artikel bepaalt dat onder misdaad tegen de menselijkheid onder meer verstaan wordt: *"... (a) moord; (b) uitroeiing; (c) slavernij; (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking; (e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht; (f) marteling; (g) verkrachting, seksuele slavernij, gedongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst; (h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden, of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationale recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft; (i) gedwongen verdwijningen; (j) apartheid; (k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt."*

Opdat er daadwerkelijk sprake kan zijn van misdrijven tegen de menselijkheid moeten krachtens voormeld artikel de handelingen deel uitmaken van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking.

In dit kader blijkt uit de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing en zoals door verzoeker in het geheel niet wordt weerlegd of betwist, dat (i) de Iraakse overheid zich op grote schaal schuldig maakt aan grove schendingen van de mensenrechten, en dit niet in het minst ten aanzien van personen die in detentie worden geplaatst of van terrorisme worden beschuldigd; (ii) sectaire spanningen binnen de Iraakse context alomtegenwoordig blijven en overheidsfunctionarissen zich hieraan schuldig maken; (iii) leden van de Iraqi Security Forces betrokken kunnen zijn bij diverse activiteiten die kunnen leiden tot de toepassing van artikel 1, F; (iv) de situatie in de Iraakse detentiecentra bijzonder problematisch is en dat foltering en mishandeling van gevangenen courante praktijken zijn; (v) dergelijke foltering en mishandeling meestal plaatsvindt na de arrestatie en wanneer arrestanten zonder contact met de buitenwereld worden vastgehouden in de politiestations en detentiecentra.

Het voorgaande blijkt eveneens uit verzoekers verklaringen, zoals deze met recht worden weergegeven in de bestreden beslissing. Verzoeker ontkende noch de ernstige ongeregeldeheden in de Iraakse detentiecentra, noch het gegeven dat de wantoestanden ook voorkwamen in het detentiecentrum waar hij werkte. Integendeel gaf hij aan dat de algemene omstandigheden er uiterst precair zijn, dat er ernstige hygiënische manco's zijn, met onder meer (huid)ziektes tot gevolg, en dat er ernstige hiaten zijn in de werking van het juridisch systeem en de procesgang, met onder meer jarenlange detenties zonder enige vorm van proces tot gevolg. Tevens blijkt uit zijn verklaringen dat er binnen zijn dienst diverse foltertechnieken werden gebruikt en bleek hij in staat deze in detail te beschrijven. Hij had het daarbij onder meer over flagellatie van de voetzolen, het toedienen van elektrische schokken, waterboarding en het urenlang aannemen van een gedwongen positie. Verzoeker maakte weliswaar melding van enige vorm van controle tijdens de gehoren doch deze had tot gevolg dat de folteringen niet meer tijdens maar tussen de verhoorsessies plaatsvonden. De gevangenen durfden de folteringen niet melden uit vrees voor verdere repercussies en advocaten mochten niet aanwezig zijn tijdens de gehoren. Verzoeker had er verder weet van dat gevangenen die vanuit zijn detentiecentrum naar andere gevangeniscomplexen werden vervoerd ook daar slachtoffer dreigden te worden van foltering en mishandeling. Van andere gevangenen wist hij dat ze geëxecuteerd zouden worden. Voorts had verzoeker het over gevechten binnen de gevangenis tussen sjiïeten en soennieten en stelde hij dat, om dergelijke spanningen te bezweren, werd gedreigd met een overplaatsing naar de Buca-gevangenis, die bekend staat voor zijn harde regime en mishandelingen. Van teruggekeerde gevangenen hoorden zij dan ook dat zij aldaar werden verkracht of naakt in de zon of koude moesten liggen. Uit verzoekers verklaringen blijkt tevens dat niet enkel gevangenen werden gefolterd doch dat er ook sprake was van seksueel geweld en gedwongen prostitutie ten aanzien van echtgenotes van gedetineerden.

De voormelde wantoestanden blijken daarenboven een nadrukkelijk sectair karakter te hebben. Uit de in dit kader met reden aangehaalde verklaringen van verzoeker blijkt dat, hoewel folteringen werden gebruikt om verdachten te laten bekennen, het geweld tegen gedetineerden evenzeer werd ingegeven door sektarische motieven. Verzoeker gaf herhaaldelijk aan dat het doel van de folteringen werd ingegeven enkel door sektarische overwegingen, stelde dat er louter haatmotieven speelden en werd naar eigen zeggen meermaals gevraagd om soennieten te folteren (en sjiïeten vrij te laten). Hij verhaalde bovendien over hoe soenitische gevangenen in sjiïtische gevangenschappen werden gefolterd en over hoe sjiïtische gevangenen in soenitische gevangenschappen hetzelfde lot ondergingen. Uit dit alles blijkt dat het folteren van (soenitische) gevangenen kan worden beschouwd als onderdeel uitmakend van een stelselmatige en wijdverbreide aanval tegen een deel van de Iraakse burgerbevolking. Het voormelde vindt bevestiging in diverse rapporten zoals opgenomen in de landeninformatie in het administratief dossier (stuk 19) en wordt door verzoeker nergens *in concreto* aangevochten of weerlegd.

Inzake verzoekers persoonlijke betrokkenheid blijkt uit de verklaringen die terecht worden weergegeven en zoals verzoeker overigens uitdrukkelijk erkend in onderhavig verzoekschrift daar waar hij aangeeft dat hij inderdaad wist dat er werd gefolterd, dat hij van begin af aan op de hoogte was van hetgeen er in zijn dienst gebeurde. Hij gaf aan dat de door hem beschreven folteringen reeds aan de gang waren toen hij in dienst trad, verklaarde hoe gedetineerden reeds voordien werden gefolterd tijdens de ondervragingen en gaf aan dat dit nadien gewoon verder ging, doch niet meer tijdens de ondervragingen maar tussen de verhoorsessies. Niet enkel bleek hij de folteringen, zoals reeds hoger werd aangehaald, in detail te kunnen beschrijven, doch tevens gaf hij aan dat hij hiervan rechtstreeks getuige was en dat hij de gevangenen hoorde roepen en wenen. Verzoeker en zijn collega's spraken

onder elkaar over de dagelijkse foltering en verzoeker kon zonder moeite personen opsommen die binnen zijn dienst werden gefolterd. Bovendien werd aan verzoeker meermaals opgedragen om gevangenen te folteren.

Bovendien had verzoeker niet enkel weet van de wantoestanden die plaatsvonden binnen zijn dienst doch kan, gelet op zijn specifieke functie, positie en takenpakket, worden aangenomen dat hij (minstens) een actieve bijdrage heeft geleverd aan de instandhouding van voormelde praktijken. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift herhaaldelijk zijn rol, functie en taken tracht te minimaliseren, daar waar hij aangeeft dat hij maar een *“kleine vis”* was, dat hij als *“kleine agent”* niets kon doen om de folteringen te stoppen, dat hij *“slechts een beperkte agent was”* en dat zijn *“functie minimaal”* was, dient te worden vastgesteld dat deze poging, gelet op zijn eerdere verklaringen, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Uit deze verklaringen, die terecht worden weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt immers dat verzoeker jarenlang een leidinggevende functie bekleedde binnen zijn dienst. Als onderzoeksofficier had hij de volledige controle over een onderzoek naar terrorisme, en dit vanaf de arrestatie van verdachten tot hun overdraging aan de bevoegde rechtbank. Hij speelde aldus een cruciale rol in die fase van het onderzoek waarin zich blijkens de landeninformatie in het dossier de meeste mishandelingen en folteringen voordoen (stuk 19). Daarenboven stelde verzoeker dat hij gedurende zijn carrière een aanzienlijk aantal terrorismezaken behandelde en had hij het in dit kader over honderden personen. Gezien deze gevangenen zich in afwachting van het afronden van het onderzoek in de ‘tasfiraat’ van zijn dienst bevonden liepen zij daarbij een uitgesproken risico om te worden gefolterd en mishandeld.

Verzoeker verklaarde, blijkens zijn gezegden zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, bovendien zelf dat de folteringen onder meer werden uitgevoerd door de onderzoeksofficieren, hetzij personen met hetzelfde takenpakket waarvan er in zijn dienst slechts vier waren. Tevens stelde hij dat zowel zijn collega-onderzoeksofficier als zijn rechtstreekse bevelhebber zich schuldig maakten aan foltering. Aldus bleek foltering een gangbare praktijk bij zijn collega's en oversten. Verder vermeldde hij nog (hogere) officieren uit andere diensten die zich eveneens schuldig maakten aan folteringen. Aldus blijkt ontegensprekelijk dat een groot deel van verzoekers collega's en oversten zelf folterden of hiertoe op zijn minst opdracht gaven. Daarnaast gaf verzoeker aan dat ook de andere afdelingen waar werd ondervraagd zich schuldig maakten aan foltering en stelde hij dat de overheid hiertoe zelfs een actief rekruteringsbeleid voert onder personen die bereid zijn te folteren.

Verzoeker hield steeds vol dat hij zelf nooit zou hebben gefolterd of hieraan medewerking verleende en houdt hieraan vast in het kader van onderhavige beroepsprocedure. Dit is, gelet op het voormelde echter niet geloofwaardig. Daarenboven blijkt uit de verklaringen waarnaar in dit kader wordt verwezen in de bestreden beslissing dat het aan verzoeker meermaals werd opgedragen om verdachten te folteren. Dat verzoeker daarbij steeds zou hebben kunnen weigeren, zonder dat dit hem ooit in de problemen bracht, is, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, hoegenaamd niet aannemelijk. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij hiermee meermaals lijnrecht inging tegen het rechtstreekse bevel van zijn oversten. Waar verzoeker na te zijn geconfronteerd met een negatieve beslissing waarin voormeld motief is opgenomen en in het kader van onderhavig beroep plots beweert dat hij wel degelijk problemen zou hebben gekend ingevolge insubordinatie, dient te worden opgemerkt dat dit niet ernstig kan worden genomen. Niet enkel maakte hij hiervan gedurende zijn asielprocedure nergens eerder ook maar enige spontane melding, doch tevens ontkende hij uitdrukkelijk en eenduidig dat zijn weigering tot foltering, en dit tegen de bevelen van zijn oversten in, ooit aanleiding gaf tot problemen (administratief dossier, stuk 6, p.10).

Dit klemmt nog des te meer daar geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de documenten die verzoeker bijbrengt ter staving van de beweerde problemen ingevolge insubordinatie (rechtsplegingsdossier, stuk 11, bijlagen 27-29). Gezien verzoeker duidelijk reeds eerder de mogelijkheid had om documenten te laten overkomen (administratief dossier, stuk 10, p.5), kan niet worden ingezien waarom hij zulke stukken niet eerder bijbracht. Bovendien brengt hij deze documenten slechts bij in de vorm van faxkopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien missen deze documenten interne coherentie. Waar hieruit moet blijken dat verzoeker, ingevolge zijn weigering om gedetineerden per pick-up te vervoeren en ingevolge de vraag om ze per minibus te vervoeren zou zijn bestraft met vijf dagen vasthouding, dient immers te worden vastgesteld dat verzoekers aanvraag dateert van 27 juli 2008 terwijl hij reeds een dag eerder zou zijn aangehouden en overgebracht naar de plaats waar hij diende te worden vastgehouden. Daarenboven is het uiterst bevreemdend dat het aanhoudingsbevel en het document inzake verzoekers verplaatsing, ondanks dat beide zouden dateren van 26 juli 2008, in de

Engelstalige hoofding het voorgedrukte jaartal 2013 bevatten en is de Engelstalige hoofding in deze stukken uitermate slordig opgesteld, hetgeen blijkt uit het onzorgvuldige gebruik van hoofdletters en spaties. Deze vaststellingen maken dat niet de minste bewijswaarde kan worden toegekend aan voormelde stukken.

Nog minder aannemelijk is het bovendien dat verzoeker, indien hij zich daadwerkelijk zou hebben bezondigd aan herhaalde dienstweigering, in 2011 zou zijn gepromoveerd. Hoewel deze promotie volgens hem automatisch gebeurde, blijkt hier immers uit dat zijn oversten hem zeker niet hinderden bij de verdere uitbouw van zijn carrière, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde verzet tegen de quasi geïnstitutionaliseerde folteringen in zijn dienst. Deze vaststelling doet tevens afbreuk aan de authenticiteit van de stukken waaruit zou moeten blijken dat hij omwille van zijn mentale gezondheid het niet meer zou aankunnen om zijn taken uit te voeren en hij overplaatsing vroeg dan wel zijn ontslag aanbood (stuk 26, 30, 31, 32).

Uit verzoekers verklaringen blijkt daarenboven dat zijn voorgehouden gewetensproblemen ten aanzien van foltering ernstig moeten worden gerelativeerd. Wanneer hem werd gevraagd wat hij van de folteringen vond, stelde hij namelijk eenduidig dat hij hier soms niets op tegen had, bijvoorbeeld in het geval van verkrachters of moordenaars. Wanneer vervolgens werd gevraagd of er nog andere personen waren waarvan hij er niets op tegen had dat zij werden gefolterd, gaf hij nog een ander voorbeeld, met name dat van een Tunesisch sluipschutter die door hen werd aangehouden. Hij stelde in dit kader: *“Toen ze door de leden van de Mukafaha werden geslagen en gefolterd, ik kwam er niet tussen. Ik had er geen bezwaar tegen”* (administratief dossier, stuk 6, p.10).

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoeker zichzelf een werkwijze aanmat die niet kan worden gerijmd met de hoger aangehaalde informatie en verklaringen. Waar hij, blijkens de geciteerde verklaringen in de bestreden beslissing, liet uitschijnen dat de arrestaties en ondervragingen die hij leidde steeds werden geruggensteund door een grote hoeveelheid overtuigend en objectief bewijsmateriaal en aangaf dat hij zodanig veel bewijzen had dat zijn verdachten niet anders konden dan bekennen, en dit meestal reeds na enkele ondervragingen, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat deze beschrijving van zijn werkwijze niet strookt met de gang van zaken en geloofwaardigheid ontbeert. Dit omdat verzoeker in de eerste plaats stelde dat verdachten die niet wilden bekennen werden overgeplaatst naar de beruchte Buca-gevangenis, waarvan verzoeker wist dat er werd gefolterd. Tevens liggen verzoekers verklaringen in de tweede plaats niet in lijn met de reeds hoger besproken landeninformatie en met zijn eigen verklaringen omtrent de ernstige gebreken in het juridische systeem en de procesgang. Verzoekers verklaringen passen evenmin met zijn eigen beschrijving van de situatie van verdachten en gevangenen binnen zijn dienst en de manier waarop zijn collega's en oversten met gevangenen omgingen.

Daarenboven beweerde verzoeker dat er controlemechanismen waren om te voorkomen dat hij als onderzoeksofficier kon folteren, doch lijken deze mechanismen, gelet op de weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing, niet waterdicht en ongeloofwaardig. Niet enkel was de reden die verzoeker opgaf voor de aanwezigheid tijdens de gehoren van een contoleur van de dienst interne zaken en van iemand van een mensenrechtenorganisatie opmerkelijk, daar waar hij aangaf dat dit was om te voorkomen dat verdachten tegenover de rechtbank zouden verklaren dat zij werden gefolterd. Tevens kan het nut van deze maatregel worden betwijfeld daar de verdachten tussen de gehoren door werden gefolterd en er geen mogelijkheid bestond om dit aan te kaarten. Bovendien bleek verzoeker niet te kunnen aangeven tot welke mensenrechtenorganisaties de controleurs dan wel zouden hebben behoord. Indien hij daadwerkelijk jarenlang honderden ondervragingen deed in het bijzijn van mensenrechtenorganisaties, kon nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij met de nodige precisie zou kunnen aangeven over welke organisaties het ging. Aangezien verzoeker in dit kader ongeloofwaardige verklaringen aflegt, vormt het feit dat hij spontaan de aanwezigheid van mensenrechtenorganisaties op zijn ondervragingen aanhaalt andermaal een aanwijzing van betrokkenheid bij foltering en mensenrechtenschendingen.

Verzoeker vertoonde daarenboven een ver doorgedreven engagement en loyaliteit ten overstaan van zijn dienst. Hij trad, blijkens de met reden weergegeven verklaringen in de bestreden beslissing, toe tot de dienst terrorismebestrijding uitgerekend op het moment waarop en tot een afdeling waarbinnen dit zeer ernstige risico's inhield. Verder maakte hij in 2008 zelf de overstap naar het sub-district Al-Wahda, een regio waarover hij zei dat hier niemand binnen durfde te gaan. Bovendien bleef verzoeker jarenlang in dienst van en bouwde hij zijn carrière uit binnen de dienst terrorismebestrijding. Waar verzoeker op heden beweert dat hij wel degelijk en verscheidene malen zijn overplaatsing zou hebben aangevraagd,

en dit op basis van fysieke en mentale gezondheidsproblemen, alsmede dat hij zelfs een poging zou hebben gedaan om ontslag te nemen, en waar hij dit tracht te staven aan de hand van een aantal documenten (rechtsplegingsdossier, stuk 11, bijlagen 26 en 30-32), dient te worden vastgesteld dat dit betoog geheel geen steun vindt in zijn eerdere verklaringen. Nergens eerder maakte verzoeker spontane melding van enige problemen inzake zijn fysieke of mentale gezondheid, van enige aanvraag van zijnentwege om te worden overgeplaatst of van enige poging tot ontslag. Integendeel stelde hij, wanneer werd gevraagd waarom hij, indien hij tegen foltering was, zo lang op zijn dienst bleef werken: *"Ik had geen andere keuze. Ik moest er blijven, want anders, als ik veranderde van job dan werd ik niet meer beschermd. Ik was bang om gevisieerd om gedood te worden. Ik moest mijn land ook dienen (...)* We werden door de Amerikanen beschermd toen" (administratief dossier, stuk 6, p.10). Bijgevolg kan het betoog als zou verzoeker herhaald hebben verzocht om een overplaatsing of ontslag bezwaarlijk ernstig worden genomen. De documenten die verzoeker in dit kader neerlegt doen hieraan geen afbreuk. Vooreerst maakt verzoeker, ondanks dat hij, zoals reeds hoger werd vastgesteld, reeds eerder duidelijk de mogelijkheid had om stukken te laten overkomen en neer te leggen, niet aannemelijk dat of waarom hij dermate cruciale documenten niet eerder kon neerleggen. Bovendien worden ook deze documenten slechts bijgebracht in de vorm van faxkopieën, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van zulke kopieën en te meer daar deze niet worden aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, geen bewijswaarde kan worden gehecht.

Uit het voorgaande dient te worden besloten dat er voldoende ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker zowel rechtstreeks als onrechtstreeks betrokken was bij misdrijven tegen de menselijkheid, waarbij hij handelde met kennis van de praktijken en geen enkele omstandigheid hem van zijn individuele verantwoordelijkheid vrijstelt.

De overige documenten die verzoeker bijbrengt (rechtsplegingsdossier, stukken 1 en 11; administratief dossier, stuk 18), bevatten geen elementen die afbreuk zouden kunnen doen aan het voorgaande.

Het voorafgaande in acht genomen, dient verzoeker overeenkomstig voormeld artikel 55/2 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.2.6. Artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;*
- b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;*
- c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;*

Het eerste lid is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de hierboven genoemde misdrijven of daden".

Verzoeker gaat met het voormelde betoog en met de stelling dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend volledig voorbij aan artikel 55/4 van de vreemdelingenwet. Gelet op het gestelde *sub* 2.2.5. dient hij, overeenkomstig artikel 55/4, eerste lid, a) van de vreemdelingenwet, immers van de subsidiaire beschermingsstatus te worden uitgesloten.

Bijgevolg is verzoekers betoog inzake de toepasselijkheid van artikel 48/4, § 2, c) niet dienstig.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij, los van de toepassing van artikel 55/4 van de vreemdelingenwet, moet worden beschermd tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst, dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. De Raad beschikt in deze over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS